

3. KAPITEL

1919—1920

VED KRIGENS OPHØR.

Uagtet Nationalbankens Politik under Krigen, som ovenfor vist, i Axel Nielsens Bankpolitik skildres som forfejlet, udtaler han dog S. 368 om Resultatet ved Krigens Slutning: »Stillingen var da saa gunstig for vort Land som ikke før i Mands Minde, idet Danmark havde naaet at faa en Kreditorstilling overfor Udlandet; ikke alene havde man købt danske Obligationer hjem, men man havde udenlandske Tilgodehavender, der er opgjort til 900 Mill. Kr. omkring Nytaar 1919. Saa tog Importen Fart, og Kursen paa Sterling og Dollar i de første Maaneder af 1919 steg over pari. Man havde været berettiget til at vente, at Nationalbanken nu havde grebet ind, men dette skete ikke, og Rigsdagen forlængede stadig Guldloven uden at stille Fordring om, at Værdien af den danske Krone holdtes oppe. Som bekendt kom den største Inflation rundt om i de forskellige Lande efter Krigen, og saaledes var Tilfældet ogsaa i Danmark. Importen øgedes, Kronen faldt, og Prisniveauet steg stærkere og stærkere, hvorfor Omsvinget i Verdenskonjunkturerne i 1920 maatte føles saa meget stærkere af dansk Næringsliv. Den Haand, der i Nationalbanken skulde styre og lede Landets Pengepolitik, manglede, og vort Land kom ind i en Krise af en Voldsomhed, som vi ikke tidligere havde kendt, en Krise, hvori vi endnu staar«.

Dette Stykke citeres fuldt ud, fordi det senere har dannet Skole og er bleven den faste staaende Form for Bedømmelsen af Nationalbankens Politik i Aarene 1919 og 1920. Men er denne Skildring rigtig?